

ПРОТИ ЗНЕСЛАВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ

Заява Закордонного Представництва УГВР

Нью-Йорк. (Пресова служба ЗП УГВР)

1. Нью-Йоркський тижневик "Віледж Воіс" за 11 лютого 1986 р. надрукував статтю, автор якої Джо Конасон висунув велику кількість перекручених, необґрунтованих і наклепницьких закидів на адресу Миколи Лебеда, Організації Українських Націоналістів і всього організованого українського революційно-визвольного руху. Зокрема, Лебеда та ОУН обвинувачують в коляборантстві з нацистами, фашизмі, тероризмі й антисемітизмі. Посилаючися на статтю вищезгаданого тижневика, такі обвинувачення повторили в своїх повідомленнях також газети "Нью-Йорк таймс" і "Нью-Йорк пост" за 6 лютого ц. р.

2. Згадані обвинувачення є суцільним наклепом на Лебеда, ОУН і весь український визвольний рух. Про це свідчать такі відомі історичні факти:

а. Лебедь не був німецьким і не є нічим іншим коляборантом. Як і інші члени ОУН, він усе своє життя присвятив боротьбі за державну незалежність України. Від половини липня 1941 до травня 1943 р. він керував підпільною боротьбою ОУН проти німецьких окупантів. 4 жовтня 1941 р., отже на самому початку німецької окупації України, Гестапо розіслало до своїх відділів на окупованих німцями теренах тайний гончий лист із дорученням заарештувати Лебеда. Лебедь був співорганізатором Української Повстанської Армії та Української Головної Визвольної Ради, які вели боротьбу проти німецьких і комуністичних поневолителів. У 1944 р. його призначено Генеральним секретарем закордонних справ

УГВР. Його дружину, півторарічну дочку, тещу та її родичів ув'язнили в німецькому концентраційному таборі Равенсбрюк.

б. 15 вересня 1941 р. нацисти провели в Україні та на інших окупованих теренах масові арешти членів ОУН і ув'язнили їх здебільшого аж до кінця війни в концентраційних таборах Авшвіц, Дахав, Захсенгавзен, Бергзен-Бельзен та ін., де частина з них загинула. В Авшвіці нацисти вбили двох братів Степана Бандери, тодішнього провідника ОУН.

в. Названі в статті Конасона два інші провідні діячі ОУН Бандера та Ярослав Стецько були впродовж німецької окупації України в ув'язненні в концентраційному таборі Захсенгавзен за те, що вони відмовилися скасувати проголошення відновлення державної самостійності України у Львові 30 червня 1941 р.

г. ОУН не була фашистською організацією. Відомо, що її початки сягають від Української Військової Організації, яка постала в 1920 р., коли не існувало ні фашистського, ні націонал-соціалістичного режиму. Утворена у 1929 р. як революційна організація ОУН, мала в своїй програмі елементи авторитаризму, але вона ніколи не проповідувала расизму, людиноненависництва чи антисемітизму. Вже в квітні 1942 р., в умовах підпільної протинімецької боротьби, ОУН на своїй Другій Конференції засудила "тоталітарну, комуністичну, націонал-соціалістичну" системи та "німецьку концепцію т. зв. нової Європи". В серпні 1943 р. на III Великому Зборі, ОУН схвалила демократичну програму, яка гарантувала рівні права всім громадянам України, незалежно від національності, раси чи релігії. На таких самих принципах побудовано УПА та УГВР. Водночас ОУН як революційна організація,

що боролася проти поневолювачів свого народу, поборювала всіх вислужників окупантів України чи то українського, чи неукраїнського роду. Під тим оглядом ОУН не відрізнялася від революційних організацій інших народів Європи, поневолених нацистами.

г. ОУН була революційно-визвольною, а не терористичною організацією. Її членів називають терористами тільки поневолювачі українського народу. Для українців вони були й є борцями за свободу. Подібне становище інших поневолених народів, або, як слушно писав "Нью-Йорк таймс" в передовій від 6 лютого ц. р. "Терорист в опінії одного народу є борцем за свободу для іншого народу".

д. В міжвоєнний період ОУН, як революційна організація, вважала своїми попередниками революційно-визвольні організації народів, поневолених Росією та Туреччиною (поляків, болгар, сербів), а також братство ірландських республіканців. Як відомо, після закінчення Другої світової війни революційні методи боротьби засвоїли численні організації поневолених народів, зокрема Ізраїлю та Альжіру, колишні "терористичні" діячі яких, а насправді борці за свободу своїх народів, згодом стали державними мужами.

е. ОУН не розраховувала на нацистську Німеччину як на визволителя чи союзника України. Вже з перших тижнів німецької окупації України ОУН почала підпільну боротьбу проти окупантів і вела її впродовж трьох років. При тому, на відміну від інших подібних визвольних організацій, ОУН не користувалася тоді ніякою підтримкою сторонніх сил. Проте, у міжвоєнний період, ОУН подібно до інших поневолених СРСР народів, орієнтувалася на Німеччину як

на єдину тоді протирадянську силу, яка готовилася до війни проти СРСР. Українці сподівалися, що в умовах евентуальної війни український народ зможе розгорнути вирішальну боротьбу за здобуття державної незалежності. До речі, також численні західні демократичні кола розраховували тоді на похід Німеччини проти СРСР. Спроби ОУН у 1930 роки, подібно до інших політичних сил, здобути підтримку західних демократій виявилися безуспішними. На той час, коли в результаті штучного голоду вмерло в Україні не менше п'яти мільйонів чоловік, коли Москва нищила тисячі української інтелігенції, США, Франція та Англія встановили та підтримували дружні взаємини з СРСР.

3. Обвинувачення Лебеда, ОУН і всього українського визвольного руху збігається з накленицькими кампаніями, які від десятиріч веде комуністична Москва разом зі своїми вислужниками. Москва усвідомлює питому вагу й небезпеку, яку для імперії створює визвольна боротьба українського та інших народів СРСР і тому послідовно намагається запламувати її та її учасників, називаючи їх злочинцями, терористами та найманцями чужих сил. Спеціальним об'єктом атак Москви є українці в країнах Заходу. Її дуже непокоїть активність нашої еміграції, особливо останнім часом, під час поширення в світі правди про варварський голод на Україні, про насильницьку політику русифікації та денационалізації України та інших неросійських народів, заходи до відзначення 1000-ліття християнства на Україні тощо. У відповідь на це, з Кремлю надходить нова хвиля дезінформації та брехні, яка має своєю метою скомпромітувати в очах світу український визвольний рух і його діячів, морально їх тероризувати, поширити

замішання серед українців Заходу, поглиблювати внутрішньо-групову боротьбу, відстрашувати або знеохочувати молоді покоління українців, вихованих в західних країнах і -- що дуже важливе для поневолювачів України -- позбавляти український народ на батьківщині вільного слова й підтримки його братами на Заході в його боротьбі за національну, політичну та соціальну свободу.

4. Поява антиукраїнських статей у тижневику "Віледж воіс" та в інших американських газетах не є першим виступом проти українців засобами масової інформачії Заходу. У зв'язку з цілком виправданими та потрібними, хоч дуже запізненими розшуками воєнних злочинців, правда, на жаль, покищо тільки нацистського типу, деякі урядові та громадські установи в США і в Канаді не обмежують своїх розшуків справжніми німецькими коляборантами. Останні подібно до інших європейських емігрантів, можуть бути також серед українців, але вищевказані установи стосують до українського народу принцип збірної відповідальности, яким, як відомо, послуговувалися нацисти в своїй народовбивчій політиці. Тим самим згадані кола обвинувачують всіх українців на Заході та український народ узагалі, в тому числі й провідних політичних та громадських діячів. Останнім часом об'єктом їхніх атак став навіть митрополит Андрей Шептицький. В сотнях публікацій, серед них також у працях начебто наукового характеру, українців майже без винятку зображають як нацистських вислужників, антисемітів і народовбивців. Це пишеться на адресу народу, який в боротьбі з німецьким нацизмом зазнав не менше семи мільйонів жертв.

5. Демаскуючи та поборюючи наклепницьку кампанію комуністичної Москви, українська громада повинна не менше солідарно протиставитися дезінформації західних чинників,

незалежно від того чи вона є результатом невігластва, чи злоти волі. Подання інформації тим, хто не знає правди, та протидія тим, які легкодушно кривдять український народ, очорнюють його шляхетну боротьбу за свободу та оспорюють його невід'ємне право бути господарем своєї землі -- таким є обов'язок усієї української громади. Найновіші атаки -- це не атаки проти однієї людини чи однієї політичної формації. Це наступ на всю нашу спільноту, на честь українця, на його добре ім'я. Тільки як об'єднана спільнота в єдиному фронті ми зможемо успішно відстояти нашу правду.

Закордонне Представництво УГЬР